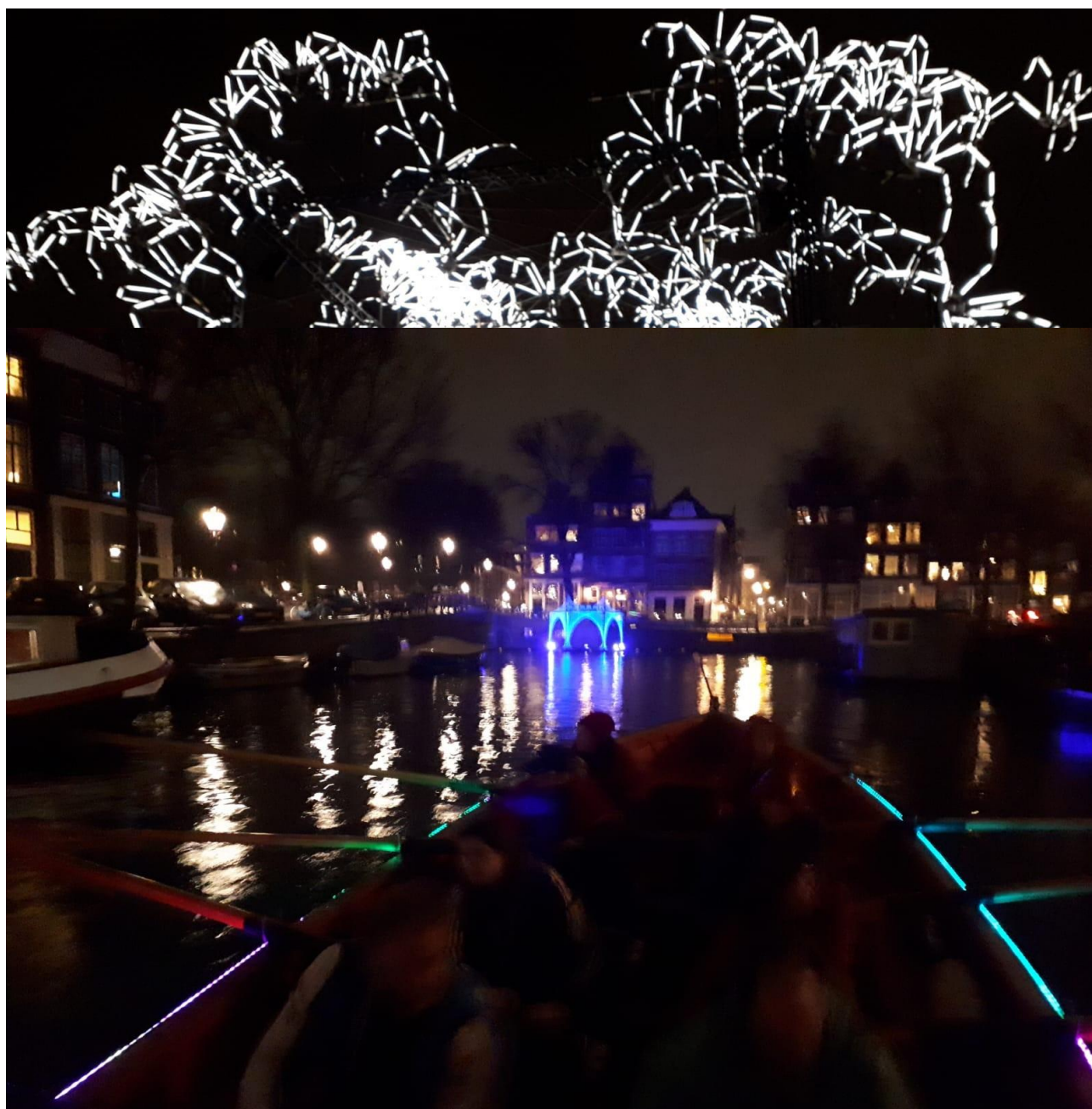

**Kerstdeining
ASRV 't Juiste Tuig**

**Hele fijne kerstdagen en
dat 2019 een jaar zal zijn met veel roeiplezier**

Van de redactie

Beste mederoeiers,

Uit het bestuur kwam de vraag een kleine kerstspecial te maken.

Met het Amsterdam Licht Festival in het vooruitzicht en de mogelijkheid dit roeiend te aanschouwen leek mij dit een leuk item om deze 'special' mee te beginnen.

Amsterdam lag zó mooi in het licht die maandag 3 december en voor het eerst stapte ik met 9 andere roeiers in de Maaike.

Vanaf de kant zag ik altijd die grote Maaike liggen, ik vond haar erg ruim en diep. De kleur oranje/rood beviel mij ook niet echt. Nee, dan de Moos! Fijn om elke maandag in de Moos te kunnen stappen.

Maar de Maaike beviel erg goed! Het roeien voelde licht en ondanks de soms heftige regenbuien was het een schitterende avond. We bewonderden de vele licht-kunstwerken, de ene mooier dan de andere.

Soepeltjes gleed de Maaike door de grachten en bracht ons weer veilig terug naar de Boog. 2018 was in alle opzichten een goed lichtjaar mede dank zij de Maaike!

Ruth

Geacht Tuig

Onwillekeurig ga je aan het einde van het jaar toch terug kijken en probeer je de leuke en minder leuke dingen nog eens op een rijtje te zetten. Met de minder leuke dingen binnen 't Juiste Tuig ben ik gelukkig snel klaar en kan ik maar twee dingen benoemen, het onderhoud van de Maaïke en 't Kromhout, daar leek geen einde aan te komen en hebben beide sloepen 10 weken op de kant gelegen terwijl we het mooiste roeiweer in jaren hadden en ik vond het lastig om te zien hoe binnen 't Kromhout de "teamspirit" leek te verdwijnen, beide zaken zullen in beter vaarwater terecht komen in 2019.

Met de leuke dingen kan ik veel langer doorgaan maar een absoluut hoogte punt vindt ik dat we heel Muiden Pampus Muiden met de drie sloepen slechts een instapper nodig gehad hebben.

Doordat de website weer "in de lucht is" en onderhouden wordt zijn we weer goed zichtbaar geworden zo zijn er in het afgelopen half jaar 7 mensen bijgekomen en groeit het aantal mensen dat zich juist tuig mag noemen weer een beetje, door het toegenomen aantal leden varen tegenwoordig op donderdag twee sloepen uit.

Dertig jaar 't Juiste Tuig was op 14 oktober was een mooie, goed georganiseerde, dag die terecht een podium was voor de roeiers van t eerste uur.

Maar natuurlijk waren we met de Moos, 't Kromhout en de Maaïke aanwezig bij Vechten op de Vecht, Slag om de Zaan, de HT, de Amsterdamse Grachtenrace, Muiden Pampus Muiden, maakte de Maaïke alleen nog een uitstapje naar de Kaagrace en gingen de Moos en Maaïke samen naar Langweer. De Maaïke heeft als enige sloep de -voor het landelijke klassement- vereiste 6 wedstrijden geroeid en is als zesde geëindigd in het H2 klassement.

Ruth heeft de redactie van de Deining opgepakt en in deze editie krijgen de nieuwkomers en oud gedienden het woord, veel leesplezier!

Namens het bestuur wens ik jullie fijne feestdagen,
Gezondheid, Geluk en veel Geroei voor 2019

Cor Portengen

Mechteld roeit in de Moos op donderdagavond en vertelt over haar eerste roei-jaar

In de zomer van 2017 heeft Eva mij gevraagd om mee te roeien met de Moos dames op maandag. Zij dacht dat het sloeproeien echt iets voor mij zou zijn en dat was een schot in de roos! Direct na de eerste keer was ik verkocht. Ik ben altijd al graag op het water en zeil al mijn hele leven en vind het heerlijk om een avond per week op het water in Amsterdam te sporten.

Ik heb een jaar met veel plezier meegegroeid met het Moos team op de maandag en ik heb afgelopen zomer de overstap gemaakt naar het Moos team op donderdag. Ik wilde graag wat fanatieker roeien en meedoen aan wedstrijden. Ik voel me inmiddels helemaal thuis in het team en heb meegedaan aan de wedstrijden Langweer, de Grachtentocht en Muiden-Pampus-Muiden.

Dit jaar staat Zaandam sprint nog op het programma en volgend jaar hoop ik ook de HT te roeien.

Sloeproeien bij 't Juiste Tuig is mijn nieuwe sport!

Mechteld

Met Maaike wedstrijdje roeien Langweer 6 Oktober

We hadden bedacht dat het leuk en goed zou zijn om voor de Amsterdamse grachtenrace nog even een wedstrijdje te doen om toch nog wat roeiurtjes in de armen te hebben.

Transport geregeld in combi met de dikke Bertha en de Moos, laden en lossen verliep allemaal goed dankzij de vrijwilligers die zich hiervoor aangemeld hadden.

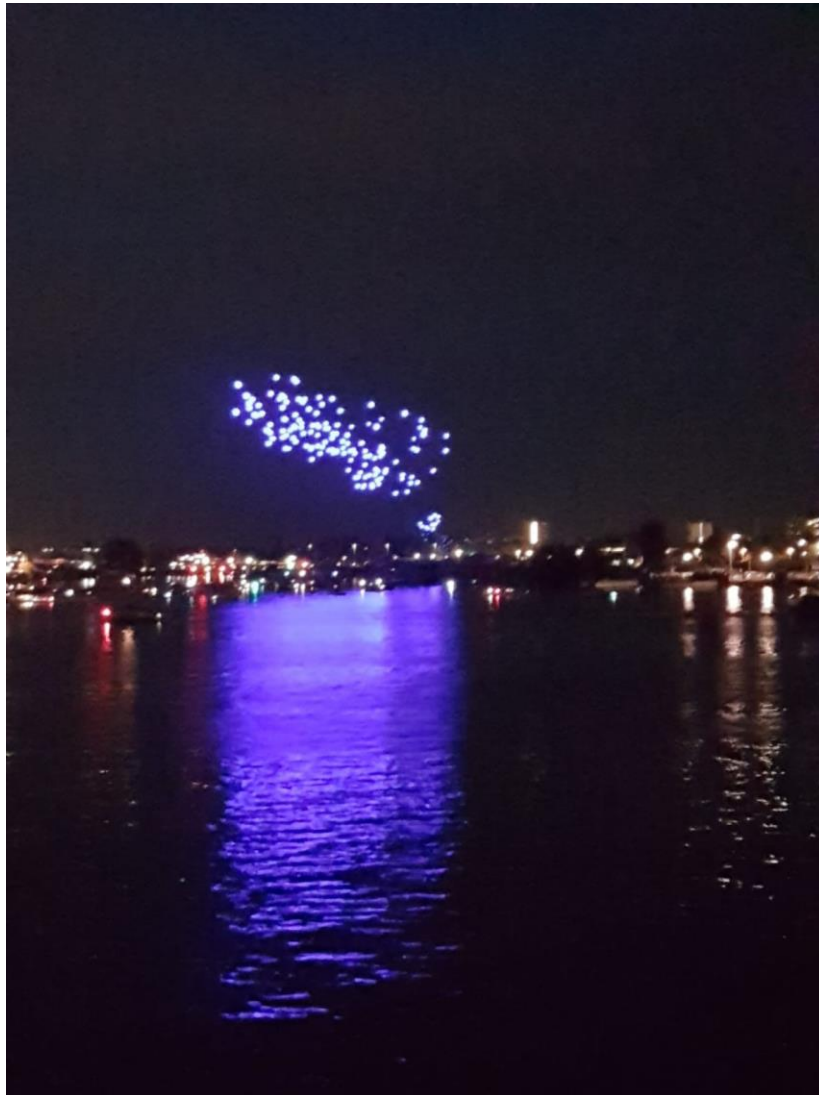
We zouden de wedstrijd met een volledige Maaike Tuig bezetting roeien met als nieuwkomer Job Meijer die zich aangemeld heeft als stuurman van de Maaike, jammer genoeg moest BB-slag zich afmelden vanwege autopech dus Michel op BB-slag en de ter plaatse geronselde Henk, normaal roeier bij de Iwan Franco, aan boord als instapper.

We gingen als een speer, de Iwan Franco starten 2 minuten na ons en dan weet je dat ze na een half uurtje roeien voorbijkomen maar dat lukte hun niet, Job bleef strak sturen en consequent tellen waarop wij goed in slag konden blijven. Onze dikke vrienden van de Bertha, en met hun nog een stuk of vier andere sloepen, hadden een afslag gemist en 15 minuten omgevaren, dit heeft de uitslag wel iets beïnvloed maar wij roeiden naar een mooie en welverdiende 2e plaats

Drones boven 't ij

Af en toe voel je je doordat je roeit in zo'n luxe positie
Zo ook die donderdag op 10 augustus afgelopen jaar toen 300 drones van studio Drift boven het IJ zouden gaan vliegen.

De donderdag - Moos ging er op af! Ik mocht daar bij zijn. Bij restaurant Pilek vlak bij NDSM lagen we stil en begon het wachten en vele bootjes met ons. Na een poos kwamen er kleine lichtjes vanuit het water omhoog. Boven onze hoofden vormden die een wolk van blauw-witte lichtjes met een schijnsel op het water als in een Efteling sprookje! Bewegend van de ene kant naar de andere kant van het IJ!
Perplex waren we!

Ruth

Editie 2018

De Amsterdamse grachtenrace is voor de leden van 't Juiste Tuig altijd een hoogtepunt in het roeiseizoen.

Wij van de Maaike zochten nog een stuur voor die dag. Erik was nog niet beschikbaar, want die was nog vanuit Frankrijk onderweg en Job (die In Langweer uitstekend stuurwerk heeft verricht) kon ook niet. Alvin heeft het druk met de organisatie van de race en dus werd Bas Schols van de Sloeproeverenging Utrecht benaderd, en hij wilde wel.

Bas had ons ook al eerder door Amsterdam gestuurd, dus hij kende ons en wij kenden hem en hij wist de weg.

Het weer zat mee, droog, zonnig en een kleine 2 Bft uit het zuiden, dus daar lag het niet aan.

Het eerste gedeelte van de race (vanaf de start, via de Amstel, lusje langs de Omval en dan richting Lozingskanaal) is altijd even inkomen. Tegen de tijd dat je de boei bij de omval gepasseerd bent, is het lichaam in optimale conditie, is de ademhaling in het juiste ritme, zijn de spiertjes los en doet er nog niks echt pijn (dat komt later).

Met een bakstag windje denderden we de Amstel over richting het Amstelhotel. Op dat punt hadden we nog niet veel boten ingehaald, maar daar zou spoedig verandering in komen. In het Lozingskanaal haalden we de ene sloep na de andere in.

Op het stukje Amsterdam-Rijnkanaal zijn we door het oog van de naald gegaan want je mocht daar eigenlijk niet inhalen en ondanks dat we daar voor de neus van een controlepunt twee boten voorbij zijn gegaan hebben we geen strafwatts opgelopen.

In het tweede gedeelte van de race, (van het Amsterdam- Rijnkanaal via Artis tot de Herengracht) waren we ook goed op dreef. Ook op dit stuk haalden we veel sloepen in en in het smalle Entrepotdok moesten we toch even knokken met de Dikke Bertha, want die konden er niet goed tegen dat ze ingehaald werden door de Maaike. Het leverde mij een blauwe plek op ter grootte van het uiteinde van een riemblad.

Bij het invaren van de Herengracht ging het mis, hier besloot de stuurman om het linker boogje te nemen om zo een voor ons varende sloep onder de brug in te kunnen halen. Op het allerlaatste moment bleek dat deze doorgang gestremd was door een ponton aan de andere kant, en hoewel we keihard in de ankers zijn gegaan was een botsing met het ponton niet te vermijden. Op dat punt moesten we achteruit varen om de juiste doorgang te nemen en daar werden we voorbij gevaren door zeker 8 sloepen, die we in het voorgaande stuk zo voortvarend hadden ingehaald. Weg voorsprong.

Toen we eindelijk de Herengracht op waren konden we ons weer herpakken. In de Leidsegracht was het nogal een chaos. Een rondvaartboot die tegen de stroom sloepen probeerde in te varen hield de hele boel op en er waren stuurmannen die niet weten hoe ze een bocht moeten maken. Een stuurman die besloot om gewoon maar helemaal niks meer te doen en dwars voor de brug bleef liggen, we hebben het allemaal meegemaakt. Voor het publiek was het een enerverend schouwspel, maar met hard sloeproeien heeft heeft weinig te maken. Het laatste stuk is altijd het lastigste en ook hier was het vanaf cafe de Waterkant voor iedereen flink doorbijten. Dat was voor mij het punt waar er vanalles pijn begon te doen.

Op de Schinkel hadden we het windje tegen en telden we de bruggetjes af en met de gedachten gefocust op het eindpunt en bier en bitterballen sleurden we ons door de laatste kilometers heen.

Uiteindelijk toch nog 30ste geworden met de Maaike, en dat is voor ons lang geen slechte prestatie. Maar zonder het oponthoud van de ingang van de Herengracht hadden we zeker tien plaatsen hoger geeindigd. Daar waren we het na afloop allemaal over eens.

Arthur

MPM 2018

“De leukste wedstrijd waar ik ooit aan meegedaan heb.” Bij mij thuis halen ze gewoonlijk hun schouders op over mijn superlatieven, maar toen ik zo thuiskwam van Muiden-Pampus-Muiden mocht ik tekst en uitleg geven. Ik was vroeg in Muiden, als nieuwkomer kun je moeilijk te laat komen. Tijd genoeg om de vrouwenwedstrijd te zien. Meest opvallende kenmerk van deze wedstrijd: het was gemoedelijk en bloedfanatiek. Ik heb afgelopen jaren veel aan wedstrijden meegedaan – schaatsen, wielrennen, skeeleren – maar deze combinatie ben ik nog nooit tegengekomen. Bij de mannen bleek dit niet anders. Heerlijk.

Er is meer waarom ik deze wedstrijd zo fantastisch vond: de voor een leek onbegrijpelijke regels van de handicaps waarmee gevaren wordt. Of je nou wordt ingehaald of jij haalt anderen in – je hebt geen idee van de gang van zaken. Dat maakt het varen heel relaxed.

Zonder dat deze relaxedheid overgaat in vrijblijvendheid. Goed, misschien af en toe een seconde. Maar dan brulde stuurman Job: “Mannen, jullie kakken in.”

Er is meer waarom ik deze wedstrijd zo fantastisch vond: je roeit met een ploeg. Je zou dus kunnen winnen – met een ploeg. En je verliest – met een ploeg. Voor iemand die z’n leven lang

individualistische wedstrijden heeft afgewerkt viel er een last van mijn schouder: ik ben niet alleen verantwoordelijk voor 't slagen van deze onderneming.

Er is nog meer waarom ik deze wedstrijd zo fantastisch vond: voor zelfmedelijden is geen seconde ruimte, want als jij laat lopen, zit je anderen in het vaarwater en maak je spaghettislierten van de riemen. Je gaat dus door, ook ben je op. Dit is echt de dood of de gladiolen. Ik kon de volgende dag van de spierpijn geen kaas meer schaven, maar zag wel in onze app-groep dat we gewonnen hadden. Toch ook een hele leuke bijkomstigheid.

Ten slotte is er nog meer waarom ik deze wedstrijd fantastisch vond: een kleine week later moesten we de boot terug naar Amsterdam roeien. In de donkere avond, sterren boven het zwarte water, langzaam op de verlichte stad afvaren. Daar zou je toch een fortuin voor over hebben? En ik mocht zo maar mee, omdat ik toevallig een paar weken geleden lid ben geworden van 't Juiste Tuig.

Henk.

't Kromhout, een hydrografisch kussen en eindejaarsgedachten

Leunend met mijn rug tegen Vliestroom, Schuitengat en Brandaris, zie ik kerstlichtjes weerspiegelen in de Amsterdamse gracht.

Huh, wat staat daar?

Ja, je leest het goed! Want in onze stuurhut pronkt sinds kort een nieuw kussen op de bank.

De kussenhoes is de hydrografische kaart van het HT-traject vanaf de De Blauwe Slenk tot aan Terschelling.

Ik haal het kussen achter mijn rug vandaan. Ik zie stromingen, kardinale tonnen, het Pannenwrak en de Vliestroom. Al snel komen vele herinneringen boven aan het traject Harlingen-Terschelling waarover ik 't Kromhout dit jaar voor de tiende keer mocht sturen:

- In recordtijd naar de overkant. (2018)
- We liggen op kop! Maar waar is de VL6 nou toch? (2017)

- Vaarwel Wouter, wat hadden we het goed samen. (2016)
- 't Kromhout wordt door de roeiers urenlang het Schuitenpad over geduwd. Na een barre tocht bereiken we Terschelling zo'n 6 uur na de start. (2011)
- Mijn eerste keer, wat een wind, wat een golven, wat een spektakel! (2007)

Het kussen gaat weer in de rug. Wat is het mooi vanavond op de gracht en heerlijk rustig ook. Het is koud buiten. Er komen gedachten langs over het ruim 15 jaar sturen van wekelijkse trainingen door weer en wind en zelfs door dichtvriezende grachten! En aan wat veel wedstrijden deden we mee. Naast bovengenoemde ook de Zaanslag, de Kaagrace, Vechten op de Vecht, MPM, Londen en lang geleden (oma spreekt) ook IJmuiden en Alkmaar.

Nu is het al weer bijna 2019. Natuurlijk hoop ik ook het komend jaar nog regelmatig 't Kromhout te kunnen sturen. Alleen het wedstrijdsturen en de wedstrijdtrainingen zou ik graag eens aan anderen over laten. Ons team is op de hoogte van mijn wens om wat af te gaan bouwen.

En wat een feest zal het zijn om ook eens tussen de beste stuurlieden aan de wal te staan!

Dorien van Wessel, stuurvrouw 't Kromhout

En dan hadden we dit jaar ook nog het 30 jarig bestaan van 't Tuig!

Prachtig feest was het op de Kromhoutwerf.

Met een hapje en een drankje en een fijn zonnetje!

Dat we nog maar heel lang
blijven genieten van het roeien
door die prachtige Amsterdamse
grachten en daarbuiten!

